

Lezsák Sándor

Lezsák Sándor
(1949, Kispest) költő, tanár,
politikus, Lakiteleken él,
József Attila-díjas

Adventi dramolett

Anna leányom feketében,
én is feketében,
indultunk halottat látni,
édes bátyámat látni,
indultunk Komáromba,
Monostorra, halottat látni,
bátyám házához, halottat látni.

A vírus miatt Szentestére
most nem jöhetett,
a bátyám most nem akart jönni,
nem jött hozzánk Lakitelekre,
ezért csomagot küldtünk,
kóstolót, karácsonyi bejglit,
csomagot küldtünk Szentestére.

A csomag megérkezett,
de hiába csöngetnek, kiabálnak,
a redőny leeresztve,
teli a postaláda,
mondják a szomszédok,
napok óta nem látták,
a boltban sem látták.

Mondja az egyik szomszéd:
– Rá kell törni az ajtót!
Mondja a másik szomszéd:
– Be kell törni az ablakot!
– Halottas ház ez –
mondja a harmadik –,
a telefon hiába csörög.

Mi a 44-es úton megyünk,
fekete autóval megyünk.
A rendőrszolgálat is elindult
Komáromból Monostorra,
mi Lakitelekről megyünk
Monostorra, az elnémult
házba, bátyámat látni.

Mondják a telefonba,
most jött ki a járőr,
nagy lehet a baj,
mondják, újra mondják,
készülünk a legrosszabbra.
(Mi a fekete autóban
sötétedünk a legrosszabbra.)

Közben a mobil kihangosítva,
halljuk a csörömpölést,
a rendőrszolgálat betörte az ablakot,
előbb az egyik üveg törik,
zúzódik a konyhakövön,
aztán a másik táblaüveg törik,
zúzódik a konyhakövön.

Bemászik a rendőrszolgálat:
– A konyhában senki –
mondja a rendőrszolgálat.
Ahogy belép a szobába,
felkiált a rendőrszolgálat:
– A bácsi a földön!
A földön fekszik a bácsi!

– A bácsi a földön fekszik!
 A karját kicsit fölemeli!
 Mintha köszönne, úgy emeli!
 Él a bácsi, él!
 – Jó napot – suttogja a bácsi.
 – Jó napot – mondja a járőr.
 – Él a bácsi, él!

Lajos bátyám él,
 örvendezünk Anna leányommal,
 és megállunk a nyárjasi
 buszmegállóban,
 a másik telefonon
 szólunk haza Lakitelekre,
 hogy él, Lajos bátyám él!

Aztán élő adásban,
 a kihangosított mobilon
 halljuk, hogy mentő szirénázik.
 Később a doktornő nyugtat
 bennünket: – Közel két napja
 fekszik szinte mozdulatlan,
 étlen-szomjan, fájdalomban.

– Tudatánál van, beszéde
 nem zavaros.
 A szőnyeggel megcsúszott,
 valószínű, hogy combnyaktörés,
 bordái is törhettek, repedtek.
 A fájdalom miatt mozdulni
 sem tudott. Majdnem kiszáradt.

Még időben rátaláltak.
 Visszük a kórházba,
 műteni kell. Nyugodjanak meg,
 minden rendben lesz.
 A vírus miatt maguk
 a kórházba nem jöhetnek.
 Tilos a látogatás.

– Anna leányom, forduljunk
 most vissza! Készítsük, küldjük,
 ami szükséges: pizsama, papucs,
 borotva, mobiltelefon. Be kell
 üvegezni, kulcsot is kell
 másolni. Szenteste majd vigasztalom,
 hívom a bátyámat telefonon.

Mondom majd a bátyámnak,
 hogy: – Advent idején,
 hetvenkilenc évesen újra úgy születél,
 hogy a rongyszőnyeggel
 megcsúsztál, mert félreléptél,
 advent idején, hetvenkilenc évesen
 újra így születél.

– Ne mondj ilyeneket –
 feleli majd a bátyám.
 – Ne mondj olyanokat,
 hogy félreléptem,
 mert fáj az oldalam,
 mozdul a lemezes protézis,
 most fáj még a nevetés is.